

σπίρτο

σπίρτο, το, ουσ. [<ιταλ. spirto <λατιν. spirito]. **1.** μικρό ξυλαράκι στη μια άκρη του οποίου υπάρχει εύφλεκτη ύλη, που αναφλέγεται με την τριβή πάνω σε ειδική επιφάνεια: «δώσε μου ένα σπίρτο για ν' ανάψω το καντήλι». (Λαϊκό τραγούδι: *ρίξε στο κορμί μου **σπίρτο** να πυρποληθώ, αυτή η αγάπη στ' άστρα μ' ανεβάζει*). **2.** το πολύ δυνατό οينوπνευματώδες ποτό: «αυτό δεν είναι τσίπουρο, αυτό είναι σπίρτο». **3.** το φαρμακευτικό ή φωτιστικό οινόπνευμα: «επειδή ήμουν κρυωμένος, μ' έκανε η μάνα μου εντριβή με σπίρτο»·

- *είναι σπίρτο*, **α.** είναι έξυπνος: «του αναθέτω όλες τις δουλειές μου, γιατί είναι σπίρτο και τον εμπιστεύομαι». **β.** (ειρωνικά) το εντελώς αντίθετο: «αφού είναι σπίρτο ο άνθρωπος, γιατί τον μαλώνεις, που δεν καταλαβαίνει αυτά που του λες;»·

- *είναι σπίρτο αναμμένο*, **α.** είναι πανέξυπνος: «ό,τι δουλειά και να του αναθέσεις, σου την τελειώνει αμέσως, γιατί είναι σπίρτο αναμμένο». **β.** (ειρωνικά) το εντελώς αντίθετο: «για να καταλάβει κάτι, πρέπει να του το πεις χίλιες φορές, γιατί είναι σπίρτο αναμμένο»·

- *είναι σπίρτο μονάχο*, βλ. φρ. *είναι σπίρτο αναμμένο*·

- *όποιος παίζει με τα σπίρτα, καίγεται*, βλ. φρ. *όποιος παίζει με τη φωτιά, καίγεται*, λ. [φωτιά](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας